

μνήσεις, καὶ πλήθουσα πνευματικὴ ζωὴ ἐνυπάρχει, δὲν λησμονεῖται εὐκόλως. Πόσοι τάχα ἐκ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων δύνανται νὰ καυχηθῶσιν, ὅτι ὑπηρετήσαν τὴν πατρίδα των καὶ ὑπὲρ τῶν γραμμάτων αὐτῆς τοσοῦτον ἠγωνίσθησαν;

Οἱ Ἕλληνες πάντοτε θὰ τηρῶσιν εὐλαβῆ τὴν μνήμην τοῦ Ἰ. Σκυλίτση καὶ ζωηρότερον ἐν τῇ ἀναμνήσει τοῦ ὀνόματός του θὰ ἐκφράζωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν τόσον ἐπιφανῶς συνδέσαντα αὐτὸ μετὰ τῆς ἱστορίας τῶν γραμμάτων τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, οἱ λόγοι θὰ ἐνθυμῶνται τὸν ποιητὴν τοσοῦτων ὠραίων γλαφυρῶν καὶ χαριέντων καλλιτεχνημάτων καὶ μοναδικῶν μεταφραστῶν τῶν λαμπροτέρων ἔργων τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, ἡ δὲ νεότης εὐλογοῦσα τὴν μνήμην τοῦ μετριοφρονεστέρου τῶν ἐργατῶν τῆς Ἑθνικῆς δόξης δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὸν μετὰ παραδειγματικῆς στοργῆς καὶ ἀπλάστου γλυκύτητος ὑπηρετήσαντα τὴν πνευματικὴν αὐτῆς πρόοδον, διαθέσαντα δὲ τὰ φῶτα καὶ τὴν πείραν τοῦ γήρατος εἰς χειραγώγησιν τῶν νεωτέρων.

ΑΝΕΥ ΣΟΥ ΟΥΔΑΜΟΥ

Ἐὰν εἰς τὸν παράδεισον νὰ ἔμβω εὐτυχοῦσα
 Κ' ἐκεῖ δὲν σ' ἀπαντοῦσα,
 Ἀνάγκη τῆς ψυχῆς,

Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν ἄγγελον, ὅστις θὰ μὲ ὠδήγει,
 Θὰ ἔλεγα νὰ φύγῃ!
 Θὰ ἤμην δυστυχῆς.

Ὅπισω θὰ ἐπέστρεφα μὲ τοὺς ἐκδιωγμένους,
 Ἀπὸ τοὺς ἐρχομένους
 Πολλοὺς νὰ ἐρωτῶ,

Καὶ φῶς μου, θὰ κατέστηνα θρηνώδεις τοὺς αἰθέρας,
 Εἰς ὅλους τοὺς ἀστέρας
 Νὰ σὲ ἀναζητῶ.

Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΤΟΝ

Ἐνα βράδῳ σ' ἐνθυμοῦμαι,
 Ἄ, τί βράδ' ἦτον ἐκεῖνο!
 Στεναγμὸν βαθὺν ἀφίνω
 Ὅταν τὸ ἀναπολῶ.

"Ολ' ἠνοιχθησαν τὰ ἄστρα
 Πολυέλαισι, μαγεία,
 Κ' ἦλθε μία ἀνθοσμία
 Μὲ τ' ἀέρι τ' ἀπαλό.

Σ' ἔβλεπα καί, ὦ ἐκστάσεις
 Καὶ τρυφαί τοῦ παραδείσου!
 Ἄρμονίαν μεταξύ σου
 Εὕρισκον καὶ τῆς νυκτός.
 Κ' ἡ ψυχὴ μου εὐλογοῦσε
 Τὸν δημιουργὸν τοῦ κόσμου,
 Ἄγγελόν του πῶς ἐμπρός μου
 Σ' ἔστειλε νὰ ζῶ διτῶς.

Μ' ἔβλεπες καὶ σὺ ὁμοίως
 Ἐνθου πρὸ τῆς καλλονῆς σου
 Κ' ἦτον ὅλη ἡ ψυχὴ σου
 Εἰς αὐτὴν σου τὴν ματιά.
 Οἶαν ἤρχιζεν ἰδέαν
 Ἡ καρδιά σου σιωπῶσα
 Τὴν τελείωνε σκιρτῶσα
 Ἡ δική μου ἡ καρδιά.

Σκύψαμεν νὰ στοχασθῶμεν
 Τὰ νερὰ ποῦ ἐκοιμῶντο,
 Τ' ἄστρα πῶς ἀνηνακλῶντο
 Μέσα ἑστὴν δεξαμενὴν.
 Ταῖς φωτιαῖς τῆς παρειᾶς σου
 Πλησιέστατα ἠσθάνθην,
 Θορυβήθην, ἐκωφάνθην,
 Ἐμεινα χωρὶς φωνῆν.

Τὰς στιγμὰς ἐκείνας θέλω
 Κ' ἡ λοιπὴ ζωὴ ἄς φύγη.
 Πλοῦτος, δόξα τις ὀλίγη
 Δὲν εὐφραίνουσι τὴν ζωὴν.
 Τὴν εὐφραίνει ἡ ταυτότης
 Ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων
 Ἐρως ἔνθερμος φυλάττων
 Ἐως τέλους τὴν ἀρχήν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΝ

(Διαβάνατα ἐκ Σμύρνης τῷ 1851)

Σ' ἔχομεν λοιπόν, ὦ κύκνε τῆς τῶν Γάλλων Κασταλίας,
 'Αλλ' ἂν ρόδα δέν προῶξῃ ἢ παροῦσα ἐποχῇ
 Εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γροῖας καὶ ἀτόνου Ἰωνίας,
 Μῦρον σπεύδει ν' ἀναδώσῃ διὰ σέ πᾶσα ψυχὴ!

Πρόσδεξαι τῆς ἰδικῆς μου ἔμπλεων τὸν ἀμφορέα·
 Στέμμα, βλέπεις, τὸν λαϊμόν του περιβάλλει ταπεινόν,
 Εἶνε τῆς πτωχῆς μου Μούσης ὠραιότης στιγμιαία·
 Σύγκριετ' ὄλον ἐξ ἀνθέων εἰς τὰς χέρσους σας κοινῶν.

Πῶς σέ ἤλθε νὰ ζητήσης τῆς ἀθλίας ταύτης λύρας
 Τὸ ἐν παραθύστῳ δῶμα καὶ νὰ τὸ ἐπισκεφθῆς,
 Σὺ ὁ χρυσελεφαντίνου ἐφαπτόμενος κινύρας,
 Εἰς ἀρμονικὰς μελέτας ὅταν θέλεις νὰ δοθῆς.

«Σ' ἔρχεται ὁ Λαμαρτίνος» ὅταν ἤκουσε τὸ οὖς μου,
 «Καὶ τὸ ὄνομά σου λέγει ἔξω, καὶ σ' ἀναζητεῖ»,
 Εἶπεν ὅτι ὄνειρώττει ὁ ἐκπεπληγμένος νοῦς μου.
 Ἦτο δόξα τῆς ζωῆς μου ἢ ἐπίσκεψις αὐτή.

Ὅταν εἰς τὸ ταπεινόν μου δῶμα προσηνώς ἐμβῆκες
 Καὶ τὸ ὑψηλόν σου εἶδα μέτωπον, τὸ εὐγενές,
 Τὰς ἡνίας τῆς Γαλλίας, κατ' ἐμέ, δὲν τὰς ἀφῆκες,
 Τὰς ἐκράτεις, καίτοι στρέφων πρὸς με βλέμμα εὐμενές.

Τὰς ἐκράτεις, κ' ἕνας κόσμος θεατῶν πεφρυαγμένων,
 Πέλαγος προσασποτέλλων κύματ' ἀπὸ κεφαλᾶς,
 Σὲ θυμήρη παρετήρει μίαν λέξιν περιμένων,
 Λέξιν, ἣτις ἐπιφέρει τοῦ παντός μεταβολάς.

Πόσου αἵματος ἐφείσθης! Μία ἐλαφρὰ πνοὴ σου
 Τὴν ἀχὴν τῆς λαϊμητόμου ἀπεστόμωσεν εὐθύς·
 Διὸ ἀθάνατος κατέστης, μέγας ποιητής, κ' ἐξίσου
 Ἀνὴρ σώστης, εἰς μνημεῖα κ' εἰς καρδίας χαραχθείς.

Κ' ἔλαβες τὴν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τύχην ὀλεθρίαν,
 Στιγματίζουσαν τὸν βίον σχεδὸν ὄλων τῶν ἐθνῶν·
 Θανατῶνουν τοὺς προφήτας, ἀνταμοίβουον μ' ἐξορίαν
 Τοὺς δι' ὧν εἰς τὰς φρικώδεις ὀργὰς θέτουον χαλινόν.

Ἴδε, ποιητά, ἡ λύρα καὶ τὸ πλήκτρον κ' αἱ χορδαὶ τῆς.
 Εἰς τὸν Μέλητα ἐλούσθη, εἶν' ἡ ὄχθη ὀμαλή·
 Ἦλπισα ὁ ἄοιδός του νὰ μοῦ γίνῃ ποδηγέτης,
 Διαφέρει πλὴν τὸ λουῦτρον τοῦ βαπτίσματος πολὺ.

Ὅμως λάβε, ἀφοῦ θέλεις, χάλικας καὶ ὄχι πλέον
 Ἔπεα ἀδαμαντίνης καλλονῆς τε καὶ ζωῆς.
 Τοὺς ταρνεύομεν μὲ κόπον, κ' εἶνε πρὸς τὸν Εὐρωπαϊὸν
 Μᾶλλον δείγματα τοῦ πόσον ἔτι εἰμεθ' ἀδαεῖς.

(Ἔγραφα ἐν Σμύρνῃ τὸν Μάρτιον τοῦ 1851
 κατ' αἴτησιν τοῦ Λαμαρτίνου αὐτοῦ).

Ἰωάννης Λαμαρτίνος

ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΜΟΥ

Ἄφ' οὗ μ' ἐπλασεν ὁ Πλάστης
 Δίχως νὰ μοῦ ᾤῃ γιὰ τί,
 Μὲ φωνάζει καὶ μοῦ δίδει
 Εἰς τὸ χέρ' ἓνα κουτί.

Ἦτο τυλιγμένο μέσα
 Σὲ λουλούδια καὶ κλαδιά
 Κ' εἶχ' ὀλόγυρα γραμμένα
 «Φαντασία καὶ Καρδιά».

Μὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ δῶρο
 Προικισμένος, ἀρχινῶ
 Τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς μου
 Τ' ἄγνωστο καὶ σκοτεινόν.

Ἐξαφνα ἡ Φαντασία
 Μοῦ φωνάζ' ἀπ' τὸ κουτί:
 «Ὅσο θὲς νὰ σοῦ χαρίζω
 Ζήτῃ κ' εἶμαι δυνατή.»

Κ' ἡ Καρδιά 'ποῦ ἐπηδοῦσε
 Ἦδὴ χαρούμενο πουλί
 «Ὅσο θὲς ἀγάπα, μοῦπε,
 Ἔγω θησαυρὸν πολὺ».

Ἀύγουστος 1890.

Βγαίνει πρῶτ' ἡ Φαντασία
 Μὲ ὀλόγυρα φτερά
 Καὶ μοῦ λέγει: "Ὅσον θέλεις
 Πέτα τώρα μὲ χαρά».

Βγαίνει κ' ἡ Καρδιά κατόπι
 νὰ ᾄῃ φῶς καὶ οὐρανὸν
 Καὶ μοῦ δείχνει ἐν τῷ ἄμα
 Ἐνα σηῆνος καλλονῶν.

Κ' ἐπειδὴ φιλονεικίας
 Δὲν μ' ἀρέσουν καὶ φωναῖς
 Ἀγαπῶ καὶ μαυρομμάταις
 Ἀγαπῶ καὶ γαλαναῖς.

Τοῦ κακοῦ τὰ χρόνια πρέχουν
 Καὶ μ' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά,
 Ἡ καρδιά μου θέλει πάντα
 Γέλοια, χάδια καὶ φιλία.

Αὐτὸ δὲ ἂν ἦν' καὶ πλάνη
 Γιὰ μὲ τί ἀνταμοιβή
 Σύντροφο ἴστην πλάνην νᾶχω
 Ἦδὴ τὸ γέρω Ῥαγκαθῆ!

G. LAFFON.